

Arrest

nr. 167 699 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 mei 1980.

Op 28 mei 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 21 december 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 21 januari 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 maart 2011 met nummer 59 118 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 24 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt op 7 april 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 11 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 24 januari 2011 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt op 26 april 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 26 mei 2011 tekent de verzoekende partij bij de Raad beroep aan tegen deze beslissing.

Op 12 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om het bevel om het grondgebied te verlaten niet te verlengen.

Op 18 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 19 januari 2012 doet de verzoekende partij afstand van haar tweede asielaanvraag.

Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 februari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Bij arrest van 20 januari 2012 met nummer 73 696 verwerpt de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 11 april 2011.

Op 5 februari 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 5 februari 2012, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 november 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 27 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 27 juni 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 30 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 27 september 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 9 december 2013 met nummer 115 304 verwerpt de Raad het beroep.

Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 28 juni 2013 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt op 14 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 14 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op 7 februari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H.(...). L.(...)

voornaam: /

geboortedatum: 06.05.1980

geboorteplaats: Abovyan

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/02/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod, / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 07/02/2014.

REDEN VAN DE BESUSSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 198 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en o grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06/02/2012 en op 14/11/2013. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd werd over de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Or redenen wordt aan betrokkene In toepassing van art. 74/11, §1,2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13sexies waarbij het volgende wordt gemotiveerd:

(...)

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Armenië.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de aanleiding is geweest voor het afleveren van het inreisverbod, aangezien beide beslissingen op dezelfde dag aan verzoekster betekend werden en beide beslissingen op dezelfde dag genomen zijn. Terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing aangaande de regularisatieaanvraag van verzoekster immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd werd, bijgevolg dient de termijn van het inreisverbod eveneens verlengd te worden

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van een afdoende motivering.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoekster.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Verzoekster is zwanger. De vermoedelijke bevallingsdatum is 14.07.2014.

Dat er reeds verschillende complicaties zijn opgetreden, waardoor verzoekster medische bijstand nodig heeft gehad.

De ernst van de situatie blijkt duidelijk uit de recente medische attesten die verzoekster in de bijlage voegt (zie stuk 5).

Dat zij onmogelijk het land kan verlaten nu zij voortdurende en adequate medische hulp nodig heeft.

*Dat zij onmiddellijk in een zwakke positie wordt geplaatst indien zij terugkeert naar Armenië.
Wie gaat voor haar kind zorgen? Hoe gaat haar leven evolueren in Armenië?*

DVZ heeft er echter in gefaald hiermee rekening te houden in haar bestreden beslissing. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verwerende partij stelt dat verzoekster weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoekster doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Tenslotte schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat verzoekster wel een verlenging van haar bevel mocht ontvangen maar niet van het inreisverbod.

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk waarom zij geen verlenging mocht ontvangen voor haar inreisverbod!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Armenië een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat verzoekster geen strafbare feiten gepleegd heeft, zorgen ervoor dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"(...)

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht een beslissing tot inreisverbod heeft genomen.

Verzoekende partij houdt voor dat bij het nemen van het inreisverbod ten onrechte geen rekening werd gehouden met de concrete individuele situatie, en de bestreden beslissing een standaardmotivering bevat.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[x] artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar

omdat:

[] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[x] 2 niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06/02/2012 en op 14/11/2013. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrok. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij houdt verder voor dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar dezelfde dag betekend werd. Deze bewering mist feitelijke grondslag. Immers wordt in de beslissing houdende het inreisverbod duidelijk verwezen naar de beslissing tot verwijdering van 07.02.2014:

“De beslissing tot verwijdering van 07/02/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 07/02/2014”.

Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de termijn van het bevel verlengd werd, en bijgevolg ook de termijn van het inreisverbod moet worden verlengd en hierover moest wordt gemotiveerd in de beslissing tot inreisverbod.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke grondslag; verweerder ziet niet op welke manier een termijn van het inreisverbod zou moeten worden verlengd omdat aan betrokkene naderhand een (nieuwe) termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten. Evenmin is het verweerder duidelijk welk belang verzoekende partij hierbij zou hebben, nu dit enkel tot gevolg heeft dat de termijn zou worden opgeschort.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod het verbod inhoudt tot toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een termijn van 3 jaar. Het is uiteraard niet omdat op 20.02.2014 beslist werd dat verzoekende partij in vrijheid kon worden gesteld om medische redenen en aldus niet gedwongen zal worden gerepatrieerd doch haar een nieuwe termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, dat dit zijn repercussies zou hebben voor de op 07.02.2014 genomen beslissing tot inreisverbod en de termijn van dit inreisverbod.

Uiteraard diende de gemachtigde van de staatssecretaris op 07.02.2014 in de bestreden beslissing tot inreisverbod niet te motiveren inzake een latere beslissing tot vrijstelling van betrokkene, waarbij haar een nieuwe termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij houdt nog vaag voor dat geen afweging zou zijn gemaakt van de gevolgen die het inreisverbod voor haar zou hebben. Zij beperkt zich evenwel tot vage beschouwingen, zonder dat zij aangeeft met welke concrete elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat zij zwanger is, en er medische complicaties zijn opgetreden waardoor zij medische bijstand nodig had. Verzoekende partij laat gelden dat verzoekende partij zich beperkt tot vage beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen dat zij zich hierop heeft beroepen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd op 07.02.2014.

Dat verzoekende partij tijdens de vasthouding (ingevolge de bijlage 13septies d.d. 07.02.2014) de bijstand van een arts nodig had, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 07.02.2014 geen beslissing tot inreisverbod had mogen nemen. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die pas nadien gebleken zijn, terwijl verzoekende partij evenmin aantoonst dat de zwangerschap en bijstand tijdens de vasthouding zou maken dat het onredelijk was om op 07.02.2014 een beslissing te nemen tot inreisverbod.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar een 'recent medisch attest' dat zij pas voor het eerst aan het verzoekschrift voegt doch waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder zijn ook de vage beschouwingen van verzoekende partij dat zij voortdurende en adequate medische hulp nodig heeft en zij in geval van terugkeer naar Armenië in een zwakke positie wordt geplaatst, niet dienstig. Verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van vage en ongestaafde beschouwingen, en verliest tevens uit het oog dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9ter (medische reden) en 9bis (allen) werden afgewezen.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Verweerder laat daarenboven gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren inzake de elementen die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

"(...)" (R.v.V. nr. 113.381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

"(...)" (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

(...). (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Dienaangaande dient overigens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte. Er wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie afdoende gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk geacht wordt. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Waar verzoekende partij nog vaag verwees (bij aanvang van de uiteenzetting van het middel) naar artikel 3 EVRM, merkt verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing een verbod tot toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een termijn van 3 jaar inhoudt, terwijl de verplichting tot het verlaten van het grondgebied vervat is in de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten die reeds aan verzoekende partij betekend werden.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig t.a.v. de bestreden beslissing tot inreisverbod een schending van artikel 3 EVRM aanvoeren die te wijten zou zijn aan de terugkeer naar het herkomstland.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat door verzoekende partij in geen geval in concreto wordt aangetoond dat zij gevaar loopt het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verzoekende partij houdt tot slot een schending voor van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zulks niet het geval zou zijn.

Zij geeft zelfs niet eens aan welke aanvraag volgens haar onzorgvuldig zou zijn behandeld, laat staan dat er een schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou worden aangetoond. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar integratie en langdurig verblijf er voor zorgen dat verzoekende partij wel degelijk geregulariseerd dient te worden, laat verweerder nog gelden dat er geenszins een nieuwe regularisatieprocedure werd opgestart door verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het middel faalt in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het inreisverbod is opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is genomen omdat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De duur van het inreisverbod is drie jaar omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat ze, zelfs nadat ze door de politie van Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing deze bepaling als rechtsgrond gebruikt.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In de parlementaire voorbereidingen wordt, met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met haar zwangerschap en de bijkomende complicaties waardoor de verzoekende partij medische bijstand nodig had.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat *“(…) verzoekende partij zich beperkt tot vage beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen dat zij zich hierop heeft beroepen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd op 07.02.2014.*

Dat verzoekende partij tijdens de vasthouding (ingevolge de bijlage 13septies d.d. 07.02.2014) de bijstand van een arts nodig had, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 07.02.2014 geen beslissing tot inreisverbod had mogen nemen. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die pas nadien gebleken zijn, terwijl verzoekende partij evenmin aantoonde dat de zwangerschap en bijstand tijdens de vasthouding zou maken dat het onredelijk was om op 07.02.2014 een beslissing te nemen tot inreisverbod.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar een 'recent medisch attest' dat zij pas voor het eerst aan het verzoekschrift voegt doch waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing."

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt echter dat op 7 februari 2014 om 7.10 uur de politie een vreemdelingencontrole heeft uitgevoerd in de woonst van de verzoekende partij en haar gezin. In het administratief verslag van deze vreemdelingencontrole wordt onder het column 'Bijzondere Inlichtingen' gesteld dat medische verzorging noodzakelijk is: "*viel flauw tijdens inpakken spullen, nazicht ambulance, iets verhoogde bloeddruk*". Tevens wordt aangeduid dat er sprake is van een zwangerschap.

Bovendien is er in het administratief dossier ook het intakeverslag van 7 februari 2014 te vinden. In dit verslag worden de medische problemen van de verzoekende partij opgesomd. Zo wordt er in het verslag vermeld dat zij 4 maanden zwanger is, dat ze een trombose heeft gehad en dat ze nu 'clexane' spuit en dat ze psychische begeleiding en medicatie kreeg tot aan haar zwangerschap.

De verwerende partij kan niet dienstig voorhouden dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet op de hoogte was van de zwangerschap en de bijkomende medische complicaties van de verzoekende partij.

De Raad stelt bijgevolg, samen met de verzoekende partij, vast dat de verwerende partij het inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder een afdoend onderzoek naar de relevante specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft zich beperkt tot het vaststellen dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, hetgeen *in casu* bezwaarlijk kan worden beschouwd als rekening gehouden wordt met alle dienstige specifieke omstandigheden eigen aan het geval zoals *supra* blijkt uit de wil van de wetgever.

De Raad mag zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij om een afweging te maken van alle *in casu* dienstige specifieke omstandigheden, hetgeen zou kunnen blijken uit een afweging tussen de elementen die pleiten voor een beperking van de duur van het inreisverbod en de elementen die pleiten voor een langere duur van het inreisverbod. Hij kan bijgevolg niet beoordelen of de afweging van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die voor de verwerende partij bekend waren, tot een andersluidende beslissing aanleiding had kunnen geven. Wel moet worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval, bij de beoordeling of de motivering van het bestreden inreisverbod van drie jaar, werd rekening gehouden.

Gezien de verstreckende gevolgen van inreisverboden, heeft de verwerende partij *in casu* op een onzorgvuldige wijze gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen. Het middel is deels gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS